

nende armates, neil en fes surema au
sees en. Ja fui nemmad ka eht ei lae-
ba ja nurri se onnef he, sūsli ommei
mōrlevad monned sedda wahhest ommas
sūddame. ja arwadad, et cum näl ot-
se neile liga teinud. Agga se on uena
tuhhi mötie. Meie kuf, selle jutto mō-
da, on targem. Temma ütleb: „fes
„lōrges ellab, saab enneminne kahjo ja
hadda naggema,” ja temmal on mittor-
ford vīgus. Üfs, fes sure au járga peal
iēub, felsel paljo joudo läes on, peab
kahheröra ennam wastopanuema, et
sure joud läbbi temma mitte liga mailma
vōmo ei oſti, sa fega kül wahhest surema
patto teeb, kül ka ihhule haigust ja wae-
ma sadab. On ta üksford haffanud
kidduma, kül ta siis wahhetaks hēa mele-
ga alirema Tallepoiaiga, fui sellel agga
ter-

tervis läes. Nådab ta enneaegse surma
tuleverad —, eh! ta cūnaks leik au ja ri-
kust örra, fui ta veel wois omma ello
pisut jäckada. Se waene, fes mad-
dalus es ellab, ei tunnegi wahhest need
haigussed, pattud, milletsussed, mis sel
ülemaal iubtuwad. Ning els sel ülemaal
ta ikka olle surem wastus üksford anda,
fui allamal? — Sepärrast örra nurri se
ja laeba, sō omma leiba, mis so vissaks
seātud ja ussu kowwaste, et ta se vōom,
mis sul fest tusleb, et so ommakied sind
armastawad, mittoford neil pudub, fes
sinust ülemaad en.

5.

Kaks warga warastasid üksford üht-
lae ühhe hobbose, ja läksid temmaga
omma teed. Ni pea, fui nemmad hea
tükki maad ollid sōitnud, ja palko meis
war-